

Publicerad 2006-07-07 13:32 av okänd

Mästervärk.

Mästervärk.

Mästervärk.

Tänk dig en konstnär som sitter på en gräsmatta, inte hans egen utan någon annans.

Han sitter med sitt stativ framför sig, målar en bild av det röda nästan fallfärdiga lilla torpet han har i sitt synfält. Det växer humle, liljor och maskrosor bredvid torpet, och precis vid vänster om dörren växer en klängväxt, som täcker det halvtrasiga fönstret med flagnad vitfärg på karmen.

Över dörren finns två stycken hästhovar uppspikade, varför två?

Är det inte det som kallas otur. Två hästhovar uppspikade ovanför varandra.

En flicka med sommarklänning kommer passerande och trampar ner ett fåtal liljor.

Jag kommer ihåg en gungställning, som gnisslade efter varje rörelse som kom att hända.

Flickan med sommarklänning brukade sitta där och sjunga, hon hade en underbar sångröst, jag önskar att jag kunde sjunga så.

Det jag beskriver är inte en tavla, utan en handling, ett mästervärk.

Ett minne jag har sen barnaben.

Varje gång något händer som rubbar mig, flyr jag till denna plats, till min egen tavla.

Jag kommer ihåg.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren okänd med Poeter.se id #7559 innehar upphovsrätten